

Sygn. akt: **IC 1616/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez staż. A. O. w dniu 11 kwietnia 2018 r.

sprawy z powództwa **(...) S.A. w W.**

przeciwko **K. W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. W. na rzecz powódki (...) S.A. w W. kwotę 62.996,44 zł (sześćdziesięciu dwóch tysięcy dziewięciuset dziewięćdziesięciu sześciu złotych czterdziestu czterech groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi:

- od kwoty 59.761,93 zł od 2 października 2016 r.,

- od kwoty 2.437,94 zł od 18 stycznia 2017 r.,

- od kwoty 796,57 zł od 18 stycznia 2017 r.

w każdym przypadku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej K. W. na rzecz powódki (...) S.A. w W. kwotę 4.405 zł (czterech tysięcy czterystu pięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka **(...) S.A. w W.** dalej jako **(...)** w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko pozwanej **K. W.** domagała się zapłaty kwoty 62.996,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 2 października 2016 r. do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że zawarła z pozwaną umowę kredytową, z której pozwana się nie wywiązała, wskutek czego powódka umowę wypowiedziała, a całość zadłużenia stała się wymagalna. Na zadłużenie składa się należność główna w kwocie 59.761,93 zł, odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w kwocie 2.437,94 zł, oraz odsetki umowne karne w kwocie 796,57 zł, naliczane od zadłużenia przeterminowanego. Strona pozwana nie spłaciła wymagalnej wierzytelności.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e (...), wydał 4 kwietnia 2017 roku nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosła pozwana domagając się oddalenia powództwa w całości.

Pozwana wskazała, że spłacała kredyt przez długi okres i spłaciła praktycznie całe zobowiązanie. Brak uregulowania pozostałych zaległości wynikał z powstałej sytuacji życiowej, która uniemożliwiła prawidłowe prowadzenie działalności gospodarczej przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2015 r. pomiędzy powodowym bankiem, a pozwaną została zawarta umowa kredytu gotówkowego nr (...), na kwotę 67.398,03 zł, przy czym całkowita kwota kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim wynosiła 60.000 zł, natomiast całkowita kwota do zapłaty wynosiła 94.279,43 zł. Umowę zawarto na czas określony, do dnia spłaty ostatniej raty kredytu, tj. do 15 stycznia 2022 r. Kredytobiorca zobowiązał się dokonać spłaty kredytu w 84 miesięcznych, równych ratach, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca, przy czym pierwsza rata miała być płatna najwcześniej po 28 dniach i nie później niż po 61 dniach od daty wypłaty kredytu. Niespłacenie kredytu lub jego części w ustalonym terminie powodowało uznanie niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane, od którego bank mógł pobierać odsetki wg zmiennej stopy procentowej określonej w tabeli, a wysokość tych odsetek w dniu zawarcia umowy wynosiła 10,1%. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m.in. w przypadku niespłacenia kredytu przez kredytobiorcę w terminie, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty i z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

Okoliczności bezsporne, vide : umowa kredytowa z załącznikami, k. 67-78 .

W związku z zaległościami w płatnościach, pismem z 15 czerwca 2016 r., (...)wypowiedział pozwanej umowę kredytu, zachowując 30-dniowy termin wypowiedzenia. Równocześnie bank wezwał pozwaną do zapłaty pozostałego do spłaty zadłużenia, które na dzień 15 czerwca 2016 r. wynosiło 61.083,30 zł.

Dowód: wypowiedzenie, k. 73 .

Na dzień 1 października 2016 r. zadłużenie pozwanej wobec(...) z tytułu ww. umowy kredytowej wynosiło 62.996,44 zł, z czego 59.761,93 zł z tytułu należności głównej; 2.437,94 zł z tytułu odsetek umownych za okres korzystania z kapitału i 796,57 zł z tytułu odsetek umownych karnych, naliczanych od zadłużenia przeterminowanego.

Dowód : wyciąg z ksiąg bankowych, k. 64 .

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie przywołanych powyżej dokumentów, co do których brak było w ocenie sądu podstaw pozwalających na odmówienie im przymiotu wiarygodności.

Zarzuty pozwanej nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość

przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Pozwana nie wykazała – w myśl powołanych przepisów – zasadności swoich twierdzeń. Co więcej, jej twierdzenia były w większości irrelevantne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem fakt, że pozwana spłacała kredyt przez jakiś czas, jak również fakt trudnej sytuacji materialnej pozwanej, nie mają znaczenia dla kwestii oceny zasadności i wymagalności roszczenia powoda. Podniesiony natomiast przez pozwaną argument, że „spłaciła praktycznie całe zobowiązanie” jest na tyle ogólnikowy, iż nawet gdyby uznać go za wykazany, nie sposób na tej podstawie ocenić zakresu spełnienia roszczenia przez pozwaną.

Powódka wykazała natomiast zasadność swoich twierdzeń przedstawiając dokumenty, w szczególności umowę kredytową i wyciąg z ksiąg bankowych, z których wynikała wysokość dochodzonych kwot i sposób ich naliczania. Jako że pozwana nie odniosła się w ogóle merytorycznie do wskazanych w przedmiotowych dokumentach danych, sąd – w myśl reguł dowodzenia zawartych w art. 6 k.c. i 232 k.p.c. – uznał, że stanowią one wystarczające dowody na wykazanie roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości.

Z uwagi na powyższe sąd uznał roszczenie powódki co do kwoty głównej oraz odsetek umownych za uzasadnione i orzekł jak w punkcie I wyroku zasądzając na rzecz powódki od pozwanej dochodzoną kwotę.

W zakresie odsetek za opóźnienie natomiast, powództwo zasadne było jedynie częściowo. Zgodnie bowiem z art. 481 §§1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, natomiast jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Od zaległych odsetek można jednak – w myśl art. 482 §1 k.c. – żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. W związku z powyższym odsetki za opóźnienie sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu jedynie od kwoty głównej, mając na uwadze, że we wskazanej w pozwie dacie (2 października 2016 r.) roszczenie niewątpliwie było już wymagalne, mając na uwadze datę wypowiedzenia umowy, natomiast odsetki za opóźnienie od kwot stanowiących odsetki umowne sąd zasądził od daty wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie, tj. od 18 stycznia 2017 r.

O kosztach orzeczono jak w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. i 108 §1 k.p.c., uznając, że powódka uległa jedynie co do nieznacznej części żądania i obciążając stronę pozwaną kosztami procesu w całości. Na koszty te złożyła się uiszczona przez powódkę opłata sądowa w kwocie 788 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł – ustalone na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)